

ja lilledimpudest, mida tema feltfilosofid warastanud ja mida tema nendega jäganud. „Waadate, herra,“ jutustas tema siis natule kergitatud südamega edasi, „see on wist küll üks weite asi, ja siiski on see minu elu peal rufunud nagu kivi; mina olen seda ka seal tunnud, kus mina selle peale ei mõtelnud. Selle pakitse sees, mida mina wõtsin, oli haakisi ja õõsisi, ja mina olin suures waewas, mis mina nendega tegema pidin. Oma emale ei wõinud mina neid anda, tema oleks ju küsinud, kust mina neid saanud, ja hoida ei tahtnud mina neid wast koguni mitte; nenda olen mina neid wiimaks wette wiskanud ja seal on neid üks poisike ujudes jälle leidnud, ja sellest oleks pea lohtukäimine tulnud, sest et meie juures tord üks laupleja wälja warastatud oli. See läks aga mööda.“

„Kui minu wanasema surmawoodi peal oli, siis on tema minule ütelnud: „Jakob, Jumal õnnistagu Sinule Sinu pärandust, selle külges on palju higi ja waewa, aga ei mitte üht ülekohtust kreuzerit“; seal oli minul, nagu ei maksaks see õnnistus minule, sest et ülekohtust wara wõtnud olin, ka koguni mitte häda pärast, waid ainult tühjaks uhtufeks. Ja kui mina oma naest kosisin, siis on tema isa õnnis ütelnud: „Minul ei ole ühtigi selle wasta, kui Sina Jakob'i wõtad, see on üks auus pois,“ seal ei ole mina oma filmi

dlete ühes tõsta julgenud ja olen ilka mõttema pidanud: „Ja, kui Teie seda teaksite!“ Ja siiski ei ole mina sellest kellegiga rääkida wõinud; mida wanemaks mina sain, seda rohkem olen mina ennast häbenenud, ja linna ei läinud mina koguni enam; oleksin sellest poolest mööda minema pidanud. Ei ole siis palju aastaid enam selle peale mõtelnud, ehk olen arwanud, see ei olla koguni mitte nii väga paha asi; aga igalord, kui minule õnnetus juhtunud, on minule kõik need warastatud lilledimpud, lintid, haagid ja õõsid jälle meele tulnud. Melcher ja Frieder on nüüd juba ammu surnud, ja mina olen sel talwel raskest haige olnud. Seal on minule siis kõik meele tulnud minu möödaläinud elust ja ka see ülekohtus; unes oli minul sagedast, nagu näeksin wiva Melcher'it ja Frieder'it; nemad näitawad kurwad wälja ja minul oli, nagu ei leiaks nemad õiget rahu, tunni see mitte tasutud ei ole. Seal olen mina enesele tüütanud, et see tehtud piab saama, kui meie Issand-Jumal minule jälle elu ja terwist kingib. Nihast mina ei hoolinud, kui meie ka rikkad ei ole; aga minul oli, nagu piaksin mina oma süüd ka inimeste ees tunnistama, kui Jumala ees armu leida tahaksin; ja see on väga raske, herra, kui kõige elu-aea õiglaseks ja auwaks meheks peetud ollakse. Nüüd aga ütlege mis on minul wõlga?“